

personlig, men jeg mener, at naar det viser sig, at naar disse Embeder, som lønnes saa højt, ere af den Beskaffenhed, at de kunne bestyres paa den Maade, er det, at almindelige Folk ude paa Landet blive opmærksomme og spørge: Hvorledes kan det være? Jeg indrømmer den ærede Minister, at efter at vi have faaet Loven af 8. Maj 1894, hvorefter Staten skal betale Halvdelen af Udgifterne ved Anlæg af private Baner, maa Staten selvfølgelig have et Tilsyn. Der maa være et Mellemlid mellem Staten og disse Baners Styrelse. Men paa den Maade, det sker, forstaa vi det ikke. Jeg skal blot nævne et Eksempel paa, hvorledes denne Styrelse foregaar. Der findes en Instruks for disse Kommissarier. Sagen har jo været oppe i Jernbanekommissionen, og i Kommissionsbetænkningen Side 30 nævnes det i al Almindelighed, at det, Kommissarius har at gøre, bl. a. er jevnlig at befære Banerne for at forvisse sig om, at Driften udføres paa forsvarlig Maade. Naar vi gaa længere hen i Betænkningen, viser det sig, at der findes en Instruks af 7. Februar 1877 af daværende Indenrigsminister Skeel med 9 Paragraffer, hvori det opregnes, hvad disse kongelige Kommissarier skulle. Deraf kan jeg ikke se andet, end at det er noget, som almindelige fornuftige og dygtige Mænd, enten de ere Jurister eller ikke, godt kunne have med at gøre. Bl. a. er der dette Forhold, at Banerne ingen anden Adgang have til Regeringen end gennem den kgl. Kommissarius, og at de intet som helst maa røre ved eller gøre uden at henvende sig til ham. Nu har Ordningen været saadanovre hos os, at medens vi havde gamle Rosenørn, som var en Mand mellem 90 og 100 Aar, tror jeg, var hans Befaring af Banerne . . . (*Nielsen-Gron*: Skulle vi sige mellem 80 og 90 Aar). I alt Fald tør jeg sige, at han var henvend 90. Han var en meget hæderlig og brav Mand, men hans Befaring af Banerne bestod deri, at en Gang om Aaret kom han over til disse Baner. Dersom det saa ikke var lige midt om Sommeren, havde han en Tjener med, der medførte et firkantet Bræt, omtrent en Alen paa hver Led. Det lagde Tjeneren ud paa Jorden, og Kammerherren gik ud paa det, stod og saa sig lidt omkring og gik saa ind i Vognen igen. Saa tog hans Tjener Brættet og lagde det ind. Om et saadant Tilsyn sige vi, at det er en ganske mærkelig Inspektion. Han var en højt anset, flink og dygtig Mand, men han var jo gammel, og det var ham fumlighet i den

Alder og med det Helbred, han da havde, at udføre et mere indgaaende Tilsyn. Men ude paa Landet sige vi: Hvad er Meningen med, at vi blive ved Aar for Aar at øse Masser af Penge ud til disse Tilsyn, som ingen Verdens Ting ere?

Nu skal jeg tillade mig at gøre Tinget opmærksom paa, at det er aldeles umuligt for en Mand at føre Tilsyn med de Bunker af Baner, som læsses over paa ham. Maa jeg indskyde den Bemærkning, at der er to Slags Kommissarier: de for de private Baner og Kommissarierne for Statsbanerne. Af de sidste have vi Kammerherre Tobiesen, der har Kommissariatet for de sjællandske og fynske Statsbaner. For de sjællandske faar han 3,000 Kr. og for de fynske 1,000 Kr. Det er mig ubegribeligt, hvorfor Staten med den Hær af Embedsmænd, som vi have inden for Jernbaneetaten, skal have en Kommissarius. Man kunde maaske sige: Jo, ved Udvidelser af Jernbanerne maa vi have en praktisk og dygtig Mand, der skal staa i Spidsen for Ekspropriationerne. Det forstaaer jeg ikke. Jeg har nemlig været valgt ind i disse Ekspropriationskommissioner, valgt baade af Amtet og af private, og der er det gaaet til paa den Maade, at vi havde en Mand fra Viborgeggen, Etatsraad Bruun til Asmildkloster, som mødte paa Statens Vegne og ledede Ekspropriationerne. Det var jo naturligt, at han fik sine Diæter og Honorarer for at være med ved disse Lejligheder. Dermed var saa den Historie ude. Men foruden disse Jernbaner har Kammerherre Tobiesen Hillerød—Frederiksværk Banen, Gribskov Banen, Kagerup—Helsing Banen, den østsjællandske Bane, Kallehave Banen og den sydfynske Jernbane. For dette Stykke Arbejde opbærer han den lille Sum af 18,500 Kr., men ærede Medlemmer maa ikke tro, at vi nu ere færdige, nej, vi ere midt i det. Samme Kammerherre Tobiesen har desuden af private Baner Holbæk—Nykøbing Banen, Høng—Tølløse Banen, Lyngby—Vedbæk Banen, Præstø—Næstved Banen, Svendborg—Nyborg Banen og Sorø—Vedde Banen. Det bliver i Honorarer i det hele en smuk Sum paa 15,805 Kr., foruden en Pension paa 6,000 Kr. som afgaaet Minister, saa den Mand sulter ikke ihjel. Det er aldeles umuligt for saadan en Mand til daglig at befære disse Baner, undersøge dem og være til Raadighed og Vejledning for vedkommende Banebestyrelser.

Naa, lad det nu være, hvad det være vil, at Summerne ere saa høje, det spiller ikke nogen stor Rolle for Statskassen, men